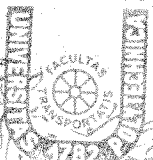

KÖZHIR

BUDAPEST

A KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR KISZ SZERVEZETÉNEK LAPJA XIX. félév. 14. szám.

Hellenes Karácsonyt és
boldog Új Évet kíván
a Közhir

Szép Mindörökké támadt föl szíveben
ilyenkor decemberben.
A szeretetnek csillagára nézek,
Mégsej! egy titkos, gyönyörű igéret,
ilyenkor decemberben.

... Hízalma szívvel jérom a világot,
S amit az élet vágott.
Fehőgösten a szél a szíveben,
És hissek újra régi szeretetben,
ilyenkor decemberben.

... Én valahol csak tévedő hegyzést
Hallok, eszmében nézek,
A kis Jézuska itt van a kövellen,
Legyünk hát jobbak, a hiszünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.

/Juhász Gyula/

KÖZHIR

fegyelmi

Fegyelmi vétségért eltiltás a tanulmányok folytatásától két félévre (1985. IX. hónapban íratkozhatnak be újból az első évfolyam első félévére) fegyelmi büntetésben részesültek a kar nappali tagozat első évfolyamos hallgatói:

Demény Gyula 144. tk.
Fitori Imre 144. tk.

Budapest, 1984. XI. 2.

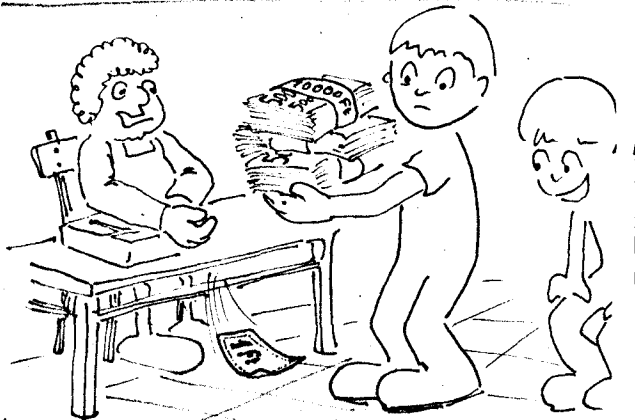

L. Kovácsné Dr. Gillicze Éva
Kövesné Dr. Gillicze Éva
dékánhelyettes

A fegyelmi határozat indoklásából:

A mezőgazdasági munka során mindketten büfési teendőket vállaltak. A táborozás utolsó napján megkísérelték becsapni a büfét áruval ellátó üzlet vezetőjét: a cigaretta gyári gyűjtőcsomagolását kibontották, több csomagot kivettek, majd a dobozokat visszazárták, és így próbálták eredetiként visszaadni. Az üzlet vezetője a büfések jelenlétében a doboz tartalmát leltározta, ekkor derült fény a hiányra. A csalást pénz szerzése céljából, előre megfontolt szándékkal követték el.

A fegyelmi határozatban szerepel még, hogy a hallgatók a hiányt megtérítették, de cselekedetükkel jelentős erkölcsi kárt okoztak az egyetemnek, a karnak.

Rajz a „Vigyázz, csalnak” című cikkhez

VIGYÁZZ, CSALNAK!

Novemberben 40 Ft-ot vesztettem azon, hogy nem számoltam ki előre, mennyi a la carte jegy jár nekem. Kollégista tankörtársaim közül hatról tudom, hogy ugyanígy járt. (Egy jelezte, hogy ő már ott szóvá tette.)

E hónapban hárman szövetkeztünk. Együtt hagytuk, hogy a hölgy átadja a jegyeket, majd protestáltunk. A mérleg; a következő: fejünként 28 Ft-tal kaptunk kevesebbet jegyben, és 2 Ft-tal fizettünk többet forintban. (3x30=90 Ft) Egy tankörtársunk sietett, neki 30 Ft-ja bánta. Az igazsághoz tartozik, hogy rögtön első szóra megkaptuk a különbözetet. (Utánaszámolás nélkül is tudta a hölgy, mennyi a differencia.)

Kérem, mindenki előre számolja ki, mennyit kell fizetnie, és mennyi jegy jár érte.

Adatok:

Ebéd: 14,4+9,37

Vacsora: 10,4+6,14

Ez az eset a Stoczek menzán történt, 1984 december 5-én, 11 óra 55 perckor.

Utóirat: Milyen jó lenne, ha a Goldmann-menzán is tudnék találni egy hasonlóan egyszerű módszert a gépi üdítők felhígításának megakadályozására.

Kai
501. tk.

választás

December 5-én lezajlott az első évfolyam vezetőség-választó küldöttgyűlése, melyen 22-en jelentek meg a 30 küldöttből.

Először a titkár személyére szavaztak, a kettős jelölés után Takács György (141. tk.) kapta a titkári megbízatást. Ezután 10 jelölt közül választották meg az évfolyam-vezetőség tagjait, akik a küldöttgyűlés után szét is osztották a reszortokat.

szervező titkár: Szollár Lajos 144. tk.
agit. prop. titkár: Sebestény Enikő 142. tk.
érdekvédelmis: Tóth Mihály 146. tk.
tanulmányis: Seifert Tamás 145. tk.
kultúros: Palkovics László 143. tk.
sportfelelős: Takács II. Zoltán 142. tk.

A megválasztott vezetőség munkájához sok sikert és energiát kívánunk.

A MIKULÁS

A plakát előtt állt, és az elsők között az is felmerült benne, hogy mennyit fizethetnek ezért, de más is megfordult a fejében.

A legelső Mikulást, akire emlékezett, apja játszotta, botjára vastag lánc volt tekerve, ami félelmetesen megcsörrent minden lépésnél. Aztán az egyik évben Vilma néni hozta át kövér testét, visszafojtott nevetése keserves sírásoként hatott: -- Miért sírsz Mikulás bácsi? -- kérdezte tőle szepegve, szívből szerette és sajnálta, amiért olyan messziről eljött hozzá, hogy megajándékozza.

Gondolataiból az irodában ülő lány kérdése zökkentette ki. Csak ennyi volt a válasz:

- Mikulás szeretnék lenni.

Felírták a nevét, majd értesítik a megbeszélés időpontjáról. Értesítették. Egy nappal a nagy esemény előtt összegyűltek a mikulások, hogy megbeszéljék a teendőket. A műsorszervező kiesszövetkezet képviselője pár szóval elmondta, mi a feladat.

- Kézhez kaptok egy címlistát, melyet 16 és 21 óra között végig kell járnotok. Továbbá a megrendelők leveleit, amikben jellemzik a gyerekeket, és leírják, milyen szöveg kíséretében kerüljön átadásra az ajándék.

Többen elkezdték bontogatni a borítékokat, jóízű nevetés kíséretében olvasták fel egymásnak a jobbnál jobb leveleket. 11 hónapostól a 17 évesig minden korosztályhoz hívtak télapót. Sőt egy feleség 26 éves férjét akarta így meglepni, és a következő kíséretszöveget kérte: "Segíts olyan sokat a feleségednek, mint eddig, és ne dobd ki az ablakon a virágot, amit neki vettél. Mire legközelebb jövök, csináld meg a szekrényt."

Általában a gyerekek csodát várnak a Mikulástól. A szülők is. Talán már nem tudnak hatással lenni neveltjeikre, hát próbálkoznak mással. A mesével. Másképp néz ki az, ha valakit a Télapó kér - hisz minden pici fél, hát ha nem jön jövőre. A szülőtől esetleg egy pont lehet kapni, de akkor is anyuka vagy apuka marad.

A jótévő Mikulásoknak ilyen és ehhez hasonló levelekből kellett felkészülni a nagy találkozásra:

Tamás 3 éves. „Nem szabad csúnyán beszélni. Az óvónéni nem hülye, nem állat stb., a szülők és a rokonság sem.” Korához képest elég csúnyán káromkodik, jó lenne erre kitérni / csak nehogy a Mikulás bácsit is elküldje a ... /.

József 8 éves. Ne szopja az ujját.

Gabi 5 éves. Ne kakiljon be és ne szopja az ujját.

Zoli 2 éves. Üljön a bilire. Ne beszéljen csúnyán.

Andrea 16 éves. Kérjük a gyerek „dorgálását” a punk-os barátai és az anyjával való szófogadatlansága miatt.

December 6. csütörtök. Sok Mikulás járta a várost, de úgy érezte, ő az egyetlen. A trabant ablakából integetett mindenkinek, aki hitt és aki nem hitt a „ruhájában”. Síró gyerekeket vigasztalt, szakadt fiatalokat fenyegetett meg a botjával, egy kocsmá félhomályában beszédet intézett a poharak alját keresőkhöz. /Csalódott volt. Míg ő Mikulásnak öltözve jár lakásról lakásra, ahol általában anyukák és bájos kisgyerekek várják, addig férfiak, apukák nem tudnak - még egy napra sem - elszakadni megszokott esti italozásuktól./

Gyerekek énekeltek neki hol hamis, hol szép csengő hangon. Volt, akit megrótt szófogadatlansága miatt, de szívesebben mesélt a mesevilágról, az örök hó birodalmáról, a szarvas húzta szánról, a jóról, a szépről.

Ezen a havatlan, de szép estén ő, a Mikulás kapta a legszebb ajándékot: ajándékozhatott.

Bencsik

Kocz István utolsó riportja:

DR. MAGYAR ISTVÁN

Beszélgetésünk dr. Magyar Istvánnal közel másfél éve, egy almabörben kezdődött. Akkor tudtam meg, hogy őrzi a Nyugatnak azt a példányát, amelyikben az Óda először megjelent, ezerkilencszázharmincháromban. Hogy van dedikált József Attilájára / Örökség /. És akkor mondott valami olyasmit is, hogy ne válasszam őt példának, mert az a szerencsés, ha valaki valamiből mindent tud, és mindenből valamit. Ezzel szemben ő csak mindenből tud valamit.

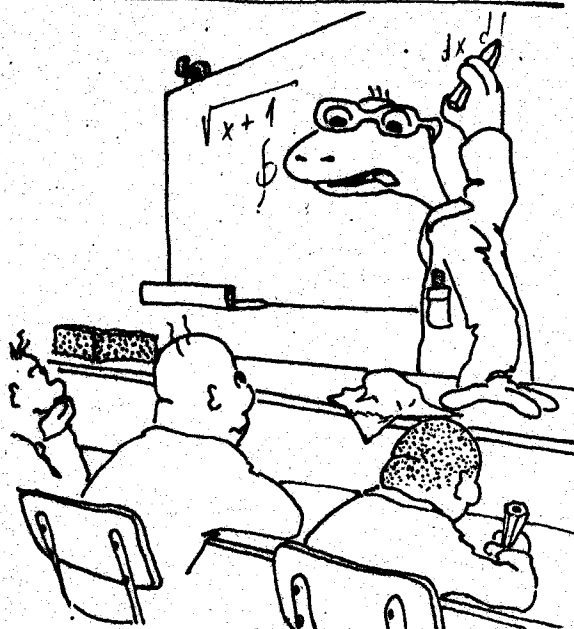
- Tegnap, miután megkeresett, mosogatás közben azon gondolkodtam, mi az, amit én mondhatnék a hallgatónak, hogy mit hogyan csináljanak, de azt gondolom, hogy én olyasmiről tudok zömmel beszélni, hogy mit ne csináljanak. Kiindulva abból a mondatból, hogy ugye, mindenből kell tudni valamit, és valamiből mindent, és én nem tudok valamiből mindent... Ez az ineditás, ugye?

- Csak ezen úgy elgondolkoztam...

- Megéri. Kandó is mondta, rajta van a dékáni láncban, meg egymás... „A hely szelleme” is ezt sugallja, hogy erről beszéljünk. Ezt én nagyon komolyan gondolom. Mit ne csináljanak azok, akik elolvassák ezt? Igyekezzenek tudomásul venni, hogy van egy deklarált, és egy valódi értékrend. Most ne értsen félre. Mindenféle rossz emlegetése nélkül. Nem becsapós módon, de van különbsége a deklaráltnak, és a valósnak. Egész tevékenységem, ahogy itt most ülök, negyvenöt évesen, és adjunktusként, és olyan állapotban, egészségtelen, és általában emberileg, ahogyan, az azt példázza, hogy aki nagyon gyorsan nem találja meg a deklarált értékrendnek azokat a súlypontjait, amik a valódi értékrenddel egybeesnek, az esetleg sokkal nagyobb munka ráfordítással is sokkal kevesebb eredményt fog elérni. Szeretném ezt konkrétan elmondani...

- Éppen akartam kérni.

- Induljunk ki egy másik mondatból. Ezt az apám mondta, aki abszolút nem volt nagy ember, de két dolgot hagyott rám, az egyik a sokoldalú érdeklődés. Ez olyan jól sikerült, hogy ő maga később ezt kifogásolta bennem. Most jön a mondása, hogy „neked azért kéne imádkozni, hogy bocsássa meg az Isten a sokoldalú érdeklődésedet”. Ez apai szó volt részéről, és jó

poén is, de nagy igazság. A másik, amit Tóle örökölttem, az a közlekedés iránti érdeklődésem - szállítványozó volt. Nem maszek, hanem szállítványozási tiszviselő. Igen ám, csak ez egy olyan szakma volt, amit nem lehet megtanulni. Olyan oklevél nincs. Na, most ebből adódott az, hogy bár én szereztem egy szabályos oklevelet, de sok olyasmivel foglalkozom, amit nem lehetett megtanulni. Na, ennyit az indítatásról. A hallgatónál, amikor idekerül, az egész komplex hozzáállását kell figyelni, érdeklődését közelethi, társadalmi dolgok iránt, nem leszünk szakbarbárok, satöbbi. Miután ez egybe esett az én személyes érdeklődéssel is, én úgy gondoltam, hogy ezen az úton szépen lehet haladni.

- Tanár Úr itt tanult az egyetemen? A karon?

- Ezen a karon végeztem 1962-ben, előtte a Berzsenyi Gimnáziumban orosz tagozaton. Itt volt az első súlyponttévésztés. Végeztem orosz tagozaton, Képzeld el, olyan marha voltam, hogy nem tettem nyelvvizsgát. Holott az értékrendnek ez az egyik fő súlypontja. Máig hiányosságom. Alapvető. Vegyük tudomásul, hogy hiába deklarált értékrend a komplexitás, adott esetben csak a valamiből mindent ismerik el.

Sokoldalú érdeklődésem következtében én az oktatással is, meg a szakmai tevékenységgel is úgy vagyok, hogy ha engem valamilyen munka érdekel, akkor nemigen szoktam nemet mondani.

Tréfásan azt szoktam mondani, hogy / ahogy az Eddák énekeltek / én az oktatásban „minden sarkon álltam már”. Ha ehhez nem tapadna bizonyos pejoratív jelző, akkor még le is lehetne írni, de ezt azért lehetőleg ne írják le.

- Ezek után nem lehet kkhagyni...

- Szóval az a helyzet, hogy én erre büszke vagyok. A Jogi Karon is oktattam statisztikát. Oktattam a Marx Károlyon is rövid ideig.

- Ott mit?

- Kereskedelmi szakos közgazdászoknak közlekedésgazdasági tárgyat. De rengeteg vezetőképzőn, nagyon érdekes helyeken is tanítottam. Vagy például ott a szakmai tevékenység. Tizenöt éve vagyok az Anyagmozgatási és Csomagolási Intézet munkatársa is, ahol „élesben” kell megoldani feladatokat.

- Ez az, amit ACSI néven ismerünk?

- Igen, ez az ACSI. Kérem szépen, nem egy aranybánya anyagilag, de ezzel együtt nagyon szeretem. Az ACSI mellett dolgoztam kilenc évig az Országos Piackutató Intézetnek. Prognózisokat készítettem, korántsem közlekedési tárgykörben. Az is nagyon jó gyakorlat volt. Vagy például: Belügyi szemlébe is írtam.

- Miről?

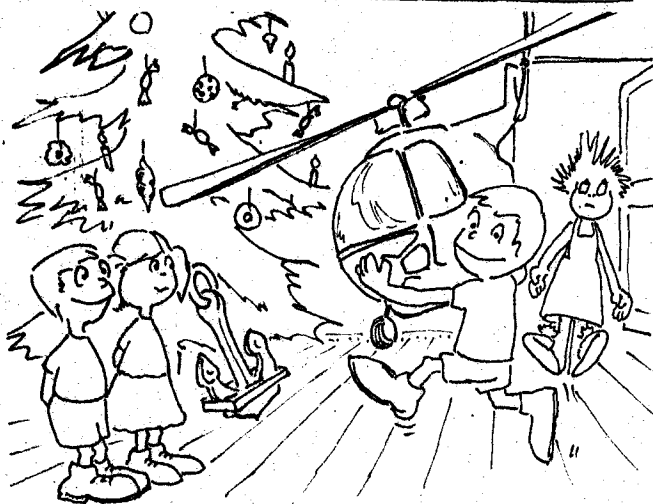
- Nem kriminalisztikai témában, hanem statisztikából meg gazdaságtanból. Tehát ebben a tekintetben én egy szétszórt és anakronisztikus figura vagyok. És ez fokozottan használja is el az embert. A következő tanulság tehát az, hogy az ember tudjon szelektálni.

Nem szabad ennyire nyíltnak lenni. Ez a beszélgetés is abból áll, hogy eléggé kiadom magamat és ez nem jó. Ez ma nem stílus. Hogy is szoktam mondani? Amiben abszolút kollektív folyamat van társadalmunkban, az épp az individualizálódás. Most nevet rajta, de így igaz.

- Karácsony lesz. Tanár Úr készül rá?

- Nagyon. Tudja, az a helyzet, hogy minden családnak van egy működési modellje. A magyar családok működési modellje egy bizonyos életszínvonal alatt a karácsonnyal kapcsolatban - ha már rákérdezett -, úgy foglatható össze, hogy van az A típus. Ez az általános társadalmi értékrend. Arra takarékoskodik, hogy külföldre járjon, és a megfelelő időben cserélje a kocsiját. Ezek általában ajándékozási alkalmakkor erősen mérséklük magukat. Na most, mi nem érjük el azt a színvonalat, hogy kényelmesen járkálhassunk külföldre kocsin, lehet, hogy ezt a nyájas hallgatók nem fogják elhinni, de ez így van, négyen va-

gyunk, szóval nálunk a karácsony nagy ajándékozást jelent, és nagy nyüzsgést előtte.

Most már a gyerekek is nagyobbak, a lányom húsz, fiam tizenhét éves, ők is beleszállnak a dologba. Sokat mászkálok, sokat töprengök. Én karácsonyra olyasmit szeretek venni, ami nem feltétlenül hasznos, és nem feltétlenül kell. A feleségem egyébként ezzel nem ért egyet.

- A szilvesztert elárulhatjuk, hogy hol lesz?

- Igen, otthon lesz nálunk, egy házaspár jön hozzánk, a gyerekek elmennek tőlünk. Nem lesz nagy heje-huja, mert egy lakótelepi lakásban ez fizikai képtelenség. A szőnyegpadlón nem lehet még táncolni sem, az alattunk lakónak kisebb gyerekei vannak, és lefekszik. Ez van...

Annak idején - az idősebbek még emlékezhetnek rá - egyik hallgató-társunkat, Magyar Istvánt, Gyíknak hívtuk. Így lett aztán dr. Magyar Istvánból - dr. Gyík. A Z épület negyedik emeletén lévő szobája sokmindenről árulkodik. Az egyik falon a virsli-méretű hintó-abroncsot reklámozó plakát alatt a hordó nagyságú kerekkel száguldó Jody Scheckter fényképe. Mellettük egy régi magyar tengerjáró hajó, egy V43-as, és egy MALÉV-naptár. De itt lóg az 592-es tankör ballagótársnőjének is, és néhány nagyon elgondolkodtató mondat. Külön tetszik, hogy Zorán egy szövegét is itt olvashatom: „Jobb nem is jár, ha nekünk így is jó”. És míg azon jár az eszem, hogy a széllel szemben nem lehet, találok egy olyan gondolatot is, amelyiket szó szerint próbálok idézni most: „Ha valaki előre meg tudja mondani, mi lesz kutatásából, a kutatási probléma nem lehet túl mély, sőt a probléma esetleg nem is létezik!”.